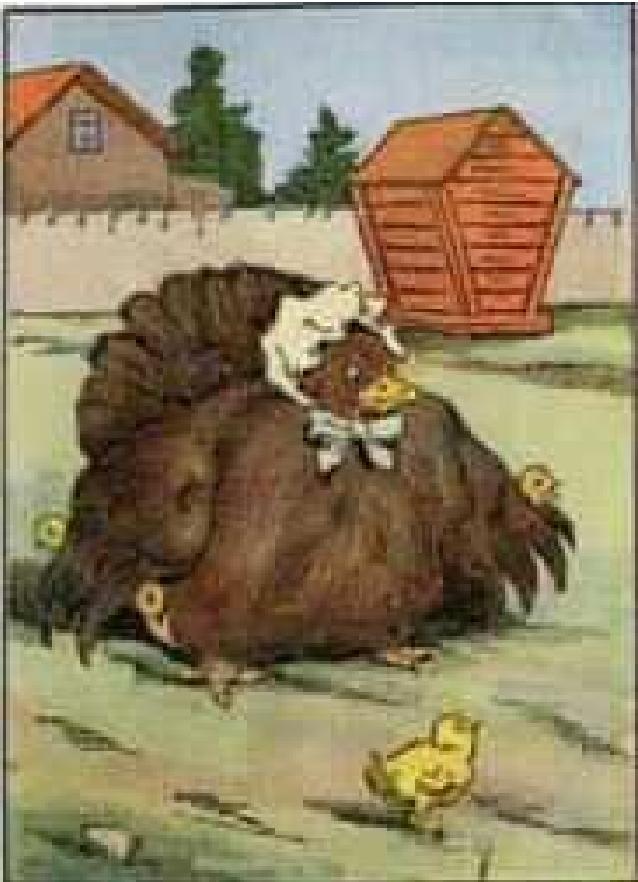

האפרוח שידע הכל

קנט ג. דופילד

יצא לאור בשנת 1918

היה הייתה פעם אמא תרגולת זקנה
בעלז נגב מצחיק וכרבולת אדומה והיו
לה ארבעה אפרוחים:
פופי
ופלופפי
ויסקובי
והאפרוח הקטן והחכם
שידע הכל.

פופפי היה אפרוח קטן ושמן שנראה כמו כדור צמר ואמא התרנגולת לעיתים לא ידעה האם זה פופפי יושב בדשא או רק פיסת בד לבן.

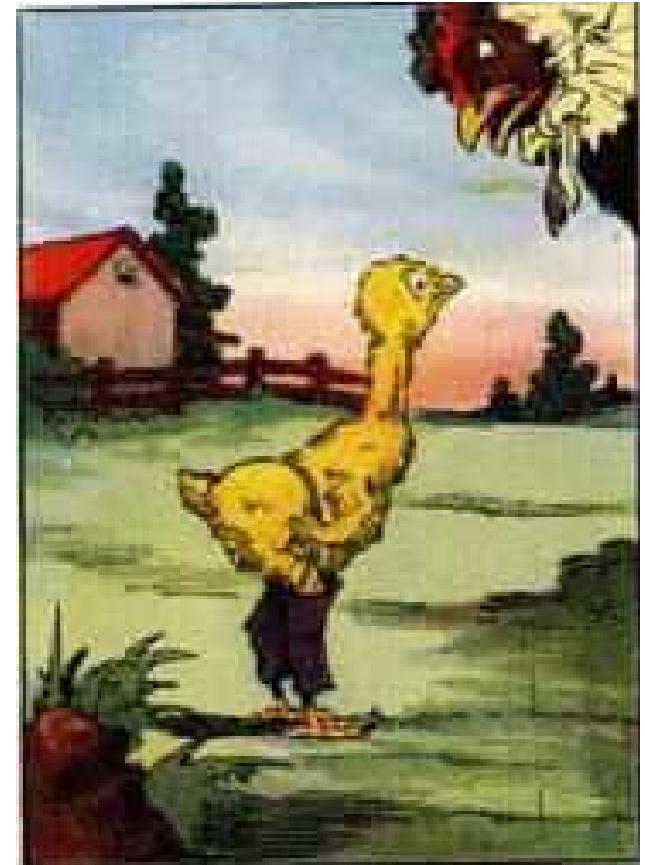
אבל היא תמיד יכולה לוודא זאת כי אם היא נתנה קركור חזק ממש והדבר הלבן הזה רץ מיד אליה, היא ידע שהוא פופפי. ואם הוא לא זו כלל, הרי הייתה זו רק פיסת בד. וזה הייתה הדרך היחידה לוודא מה הוא מה.

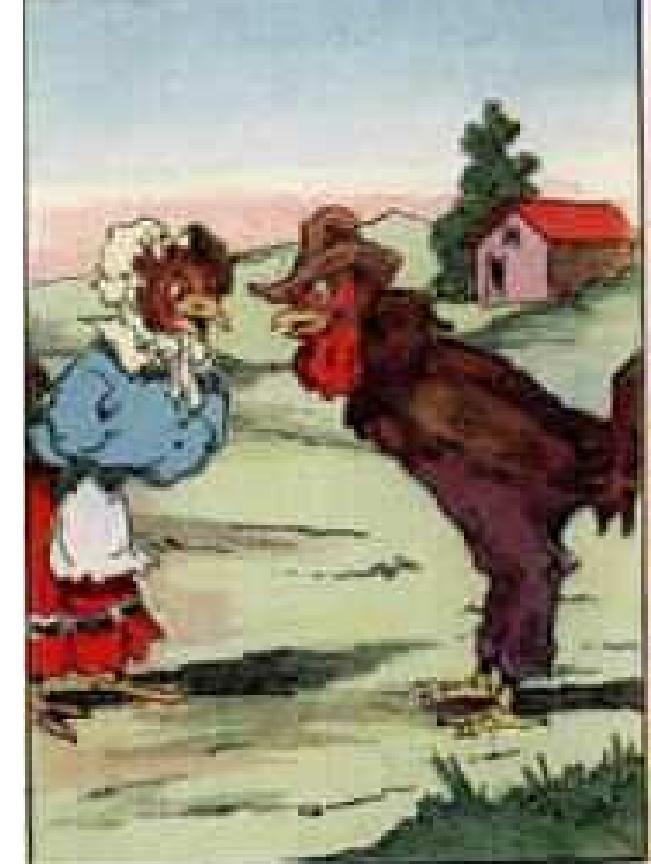
פלופפי היה אפרוח שתמיד בא בריצה
כשהתרנגולת הזקנה קראה: "קלוק, هو
קלוק, בוא מהר. הנה תולעת שמנת יפה."
וכך פלופפי תמיד קיבל את התולעים
השמןנות וגדל עגול כמו כדור.
הוא תמיד שמר על ניקיון של פניו ורגליו
ולא שיחק עם האפרוחים הפראים
האחרים, אלא רק כשהלא הייתה ברירה
אחרת.

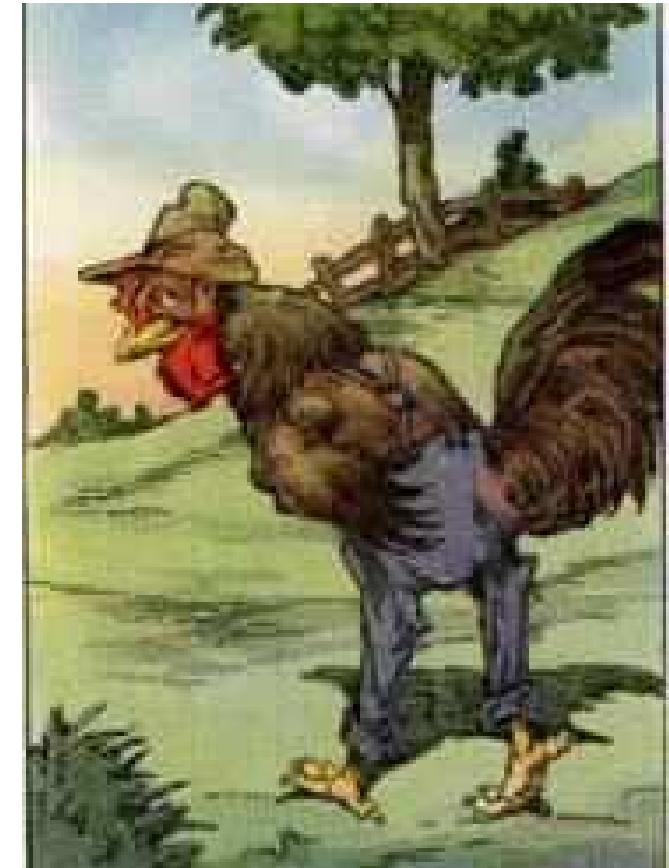
סקרובי היה אפרוח חלש, שرك בקושי
הצליח לצאת מקליפת הביצה שלו ואמא
תרנגולת הזקנה תמיד התלבטה האם הוא
בכלל יצמיח נוצות.

אבל יומ אחט היא באה אל אבא התרנגול
בהתרגשות רבה וקראה: "הו, קЛОק-קלוק,
עכשו אני מאמיןה כבר שסקרובי הקטן
יברייא. הוא אכל שיש תולעים – שניים
ארוכות ודקנות, שניים קצרות שמנות
ושניים שעירות".

אבא התרנגול גלגל עיניים ואמר "אoho,
קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כר."
אבא התרנגול היה חכם מאד ותמיד, על
הכל שאמא התרנגולת אמרה ענה:
"אoho, קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כר."
וכך אף פעם לא ניכנו לצרות.

ובסוף היה גם האפרוח הקטן והחכם שידע הכל. הוא תמיד ידע הכל ותמיד ענה מהר מאד כאשר מישהו שאל שאלה על מישהו. הוא לא תמיד צדק, כפי שניתן להבין. הוא חשב שהוא יודע יותר מאשר אבא התרנגול או אמא התרנגולת, בעלת זנב מצחיק וכרבולת אדומה, או אפילו יותר מאשר גובלה-גובלה תרנגול ההודו הגדול.

בעצם הוא חשב שהוא יודע על הכל יותר מכל אחד אחר במקום כלשהו.

יום אחד אמא תרנגולת הזקנה הביטה
בשמיים ואמרה: "היום, אפרוחי הקטנים,
אל תתרחקו יותר מדי כי אני בטוחה
שירד היום גשם".

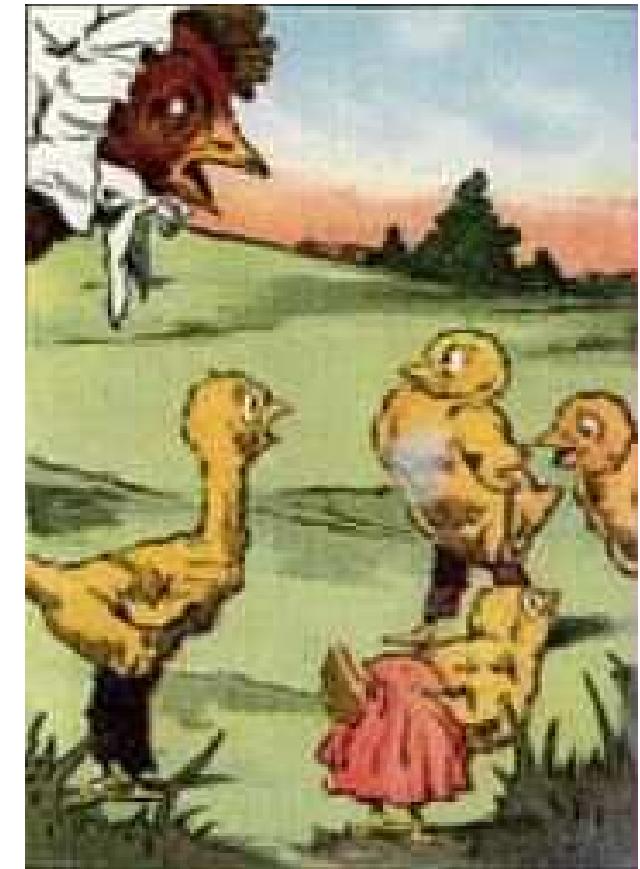
אבא התרנגול אמר: "אהו, קיד-אר-קוט.
כן, אני חושב כך".

אבל האפרוח הקטן שידע הכל אמר:
"פיפ-פיפ. אני לא מאמין שירד גשם. אני
הולך לבריכה, לשחק עם דוקי-דודל
הברוחון. ממילא עלי לא ירד גשם".

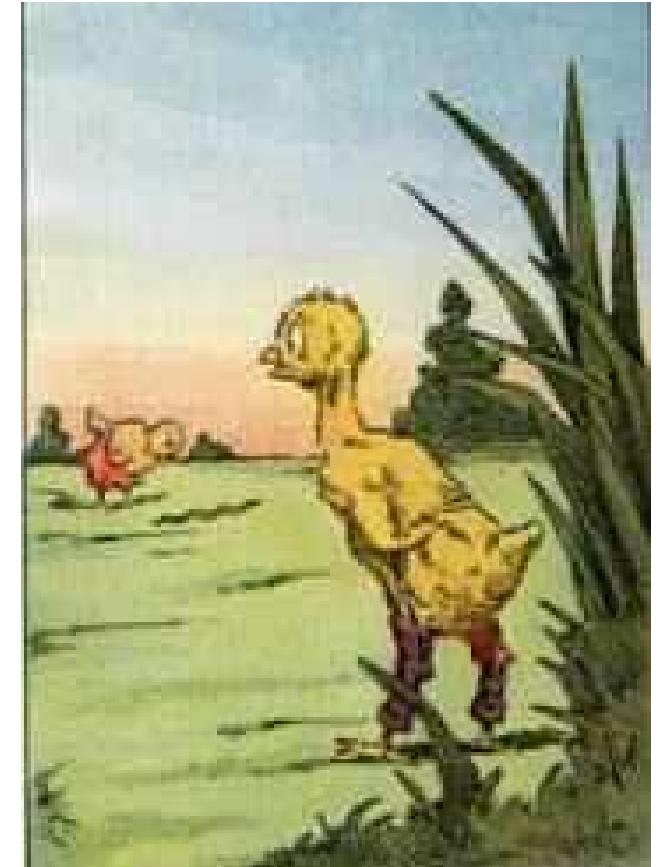

ובדיוק אז קרא סקרובי: "פיפ-פיפ-פיפ. כל
הזמן אתה משחקים עם דוקי-דודל הברונזון.
איתי איןך רוצה לשחק בכלל. פיפ-פיפ-פיפ."
כדי שתתדעו, סקרובי רצה תמיד לעשות אותו
דבר שעשה מישהו אחר. הוא רצה לשבת
יחד עם פופפי בשמש. אבל גם רצה לרוז עם
פלופפי ולתפס תולעים שמנות ובאוטו הזמן
גם לשחק עם דוקי-דודל ועם האפרוח הקטן
החכם שידע הכל.

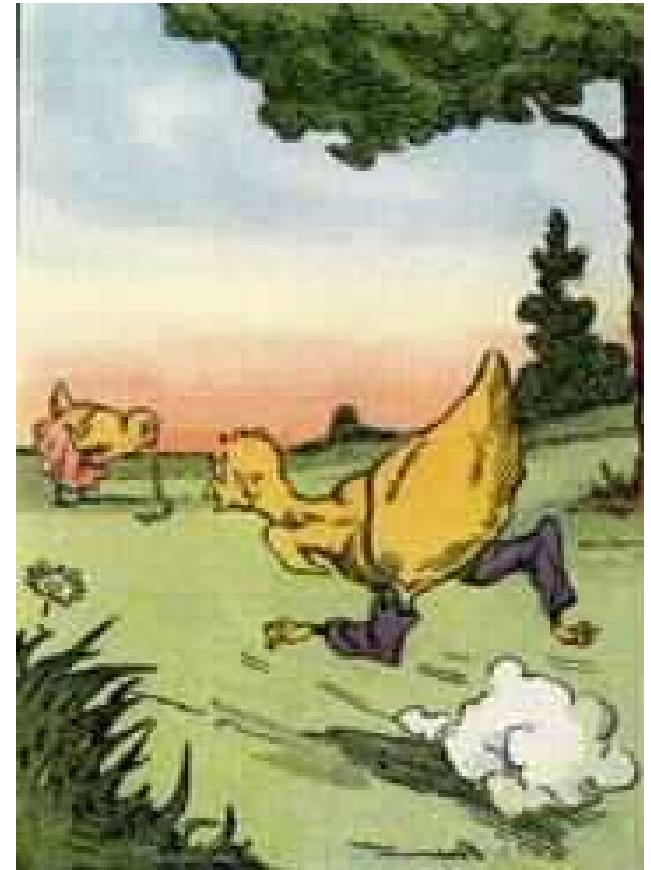
ואת כל זה לא יכול היה הרי לעשות. נכון?

ולכן סקרובי רץ מסביב כל היום. כי כשהוא התנפח כמו פופפי והתכוון לאmbטית שמש, הוא ראה איך פלופפי תופס תולעת שמנה.

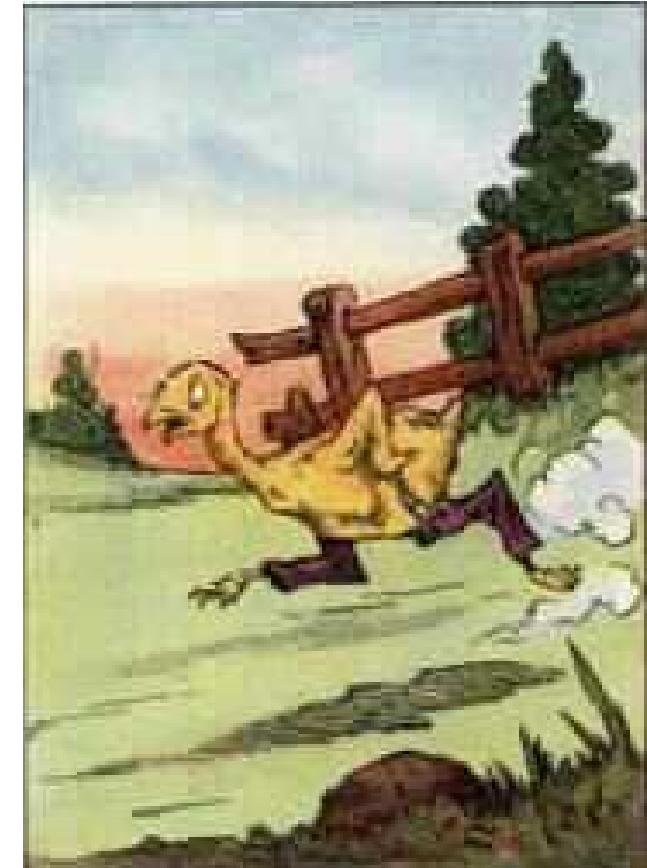
**וכשראה זאת רצה אף הוא לרווח ולתפוא
תולעים.**

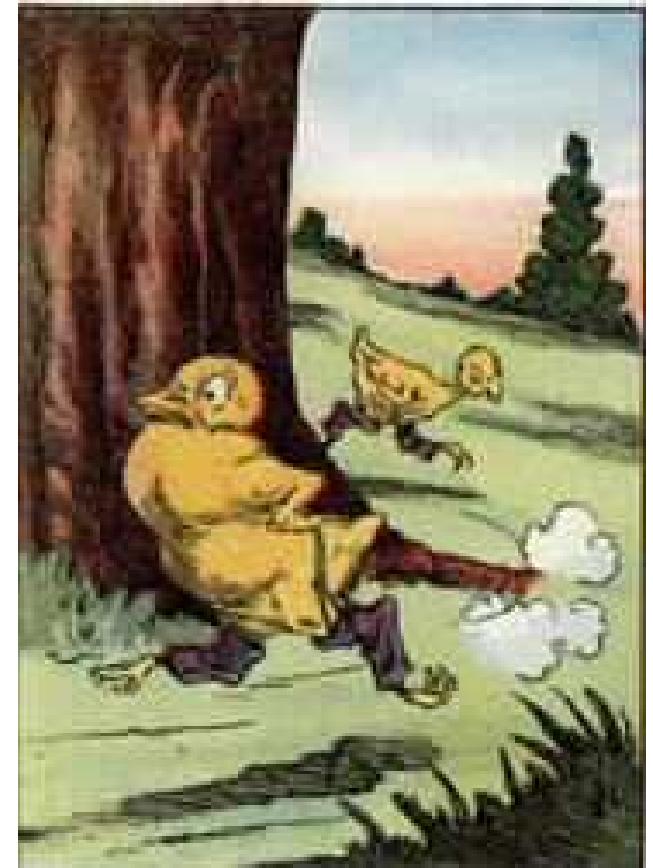
וברגע שהשיג אל פלופפי עם התולעת הוא ראה גם את דוקי-דודל והאפרוח הקטן החכם שידע הכל. וכਮובן רצה לדעת מה הם עושים.

וברגע שהגיע אליהם, היה בטוח שדוקא פופפי נהנה ביותר בשמש ותחילה לחזור אליו.

ובערב הוא היה כל כר עיפר ורעב מהריצה הזו שלא נשאר לא זמן לגדול, ואז הוא דחה את הגדייה למשך. لكن הוא נשאר כל כר קטן ורזה.

МОבן שאם אמא טרנגולת הזקנה אמרה שירד
גשם והאפרוח הקטן החכם שידע הכל אמר
שלא ירד והלך לשחק עם דוקי-דודל, גם
סקרובי רץ לשם.

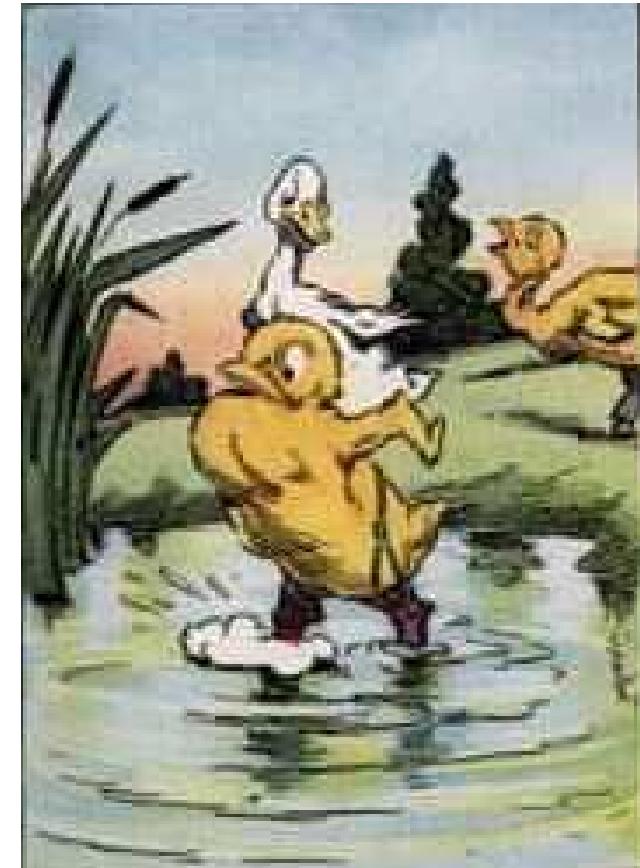
הם שניהם רצו ליד החממה ומעל ערגת הפרחים עד שהגיעו לבריכה, שם גרו אמא ואבא של דוקי-דודל.

דוקי-דודל עצמו רקד על שפת המים ושר: "קוק-קוק. שאיש לא יעז להיכנס לבריכה. רק אני, רק אני."

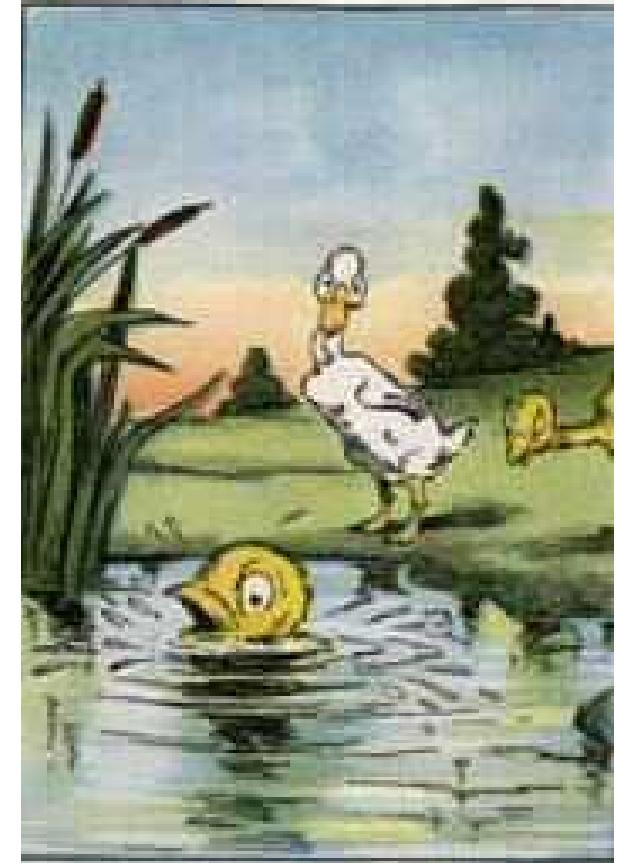
וכמובן האפרוח הקטן החכם שידע הכל מוכרא היה להגיב:
"זו לא בריכה, רק שלולית מים, רק שלולית בוץ קטנה. אראה לך."

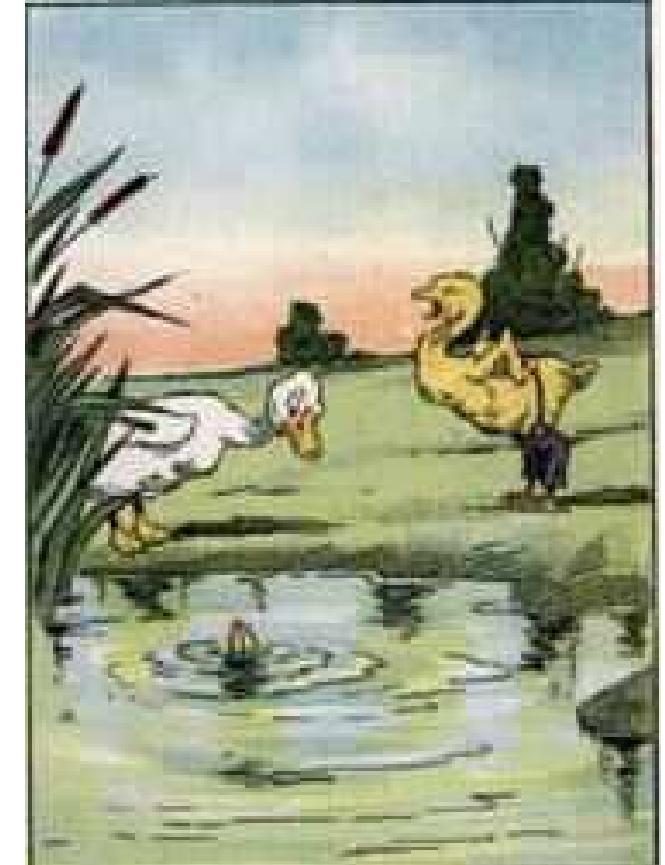
והוא נכנס למים. תחילת המים הגיעו לו עד
הברכיים.

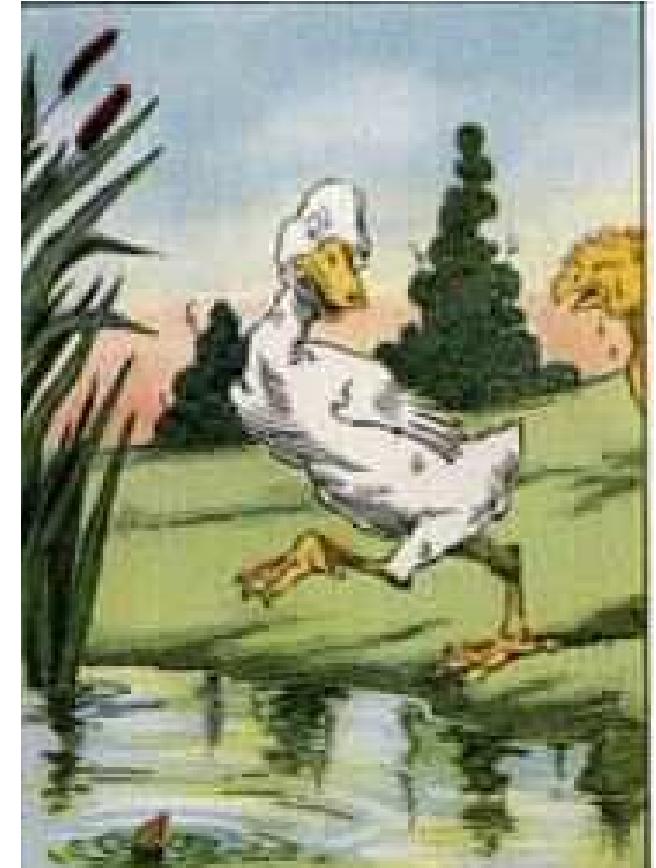
ואחר כך עד הツוואר.

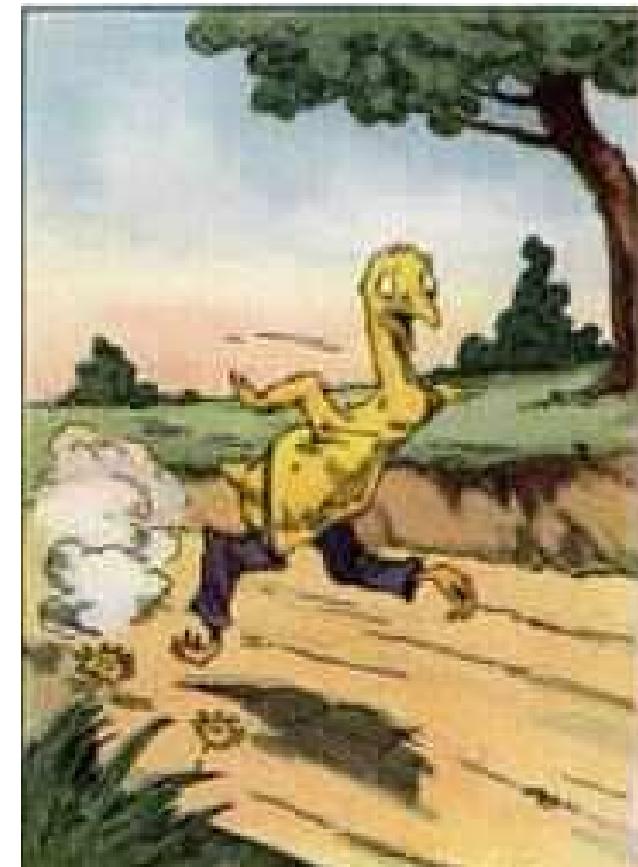
ואחרי הצעד הבא אי-אפשר היה לראות
יותר מהאפרוח הקטן החכם שידע הכל
אליה את המקור הקטן שלו. והוא זעק:
"פיפ-פיפ-פיפ. מאין כל המים האלה?
הצילו אותי! מהר, מהר!"

אבל דוקי-דודל רק רץ סביב המים וקרא:
"קוויך, קוויך, קוויך, אני יודע שזו בריכה.
שאיש לא יעז להיכנס אליה. רק אני. רק
אני!"

כשסקרובי ראה שהאפרוח הקטן החכם
משיר לקרו "פיפ-פיפ-פיפ" ולא רואים
ממנו יותר מאשר את המקור הקטן, הוא
נבהל נורא ורץ לאמא תרגולת הזקנה
כמה שرك רגליו הדקות יכלו לשאת אותו.

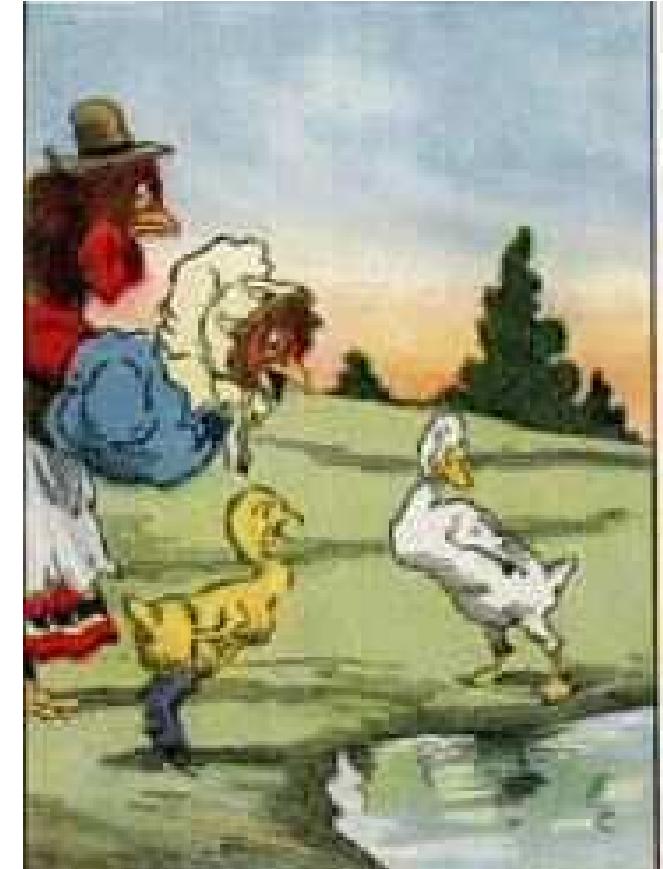
"פיפ-פיפ-פיפ" הוא צעק "בואי, בואי מהר
وترאי מה עושה האפרוח הקטן החכם.
הוא מתחבא במים ואפשר לראות רק את
המקור שלו."

אמא תרנגולת הזקנה קראה לאבא
התרנגול ושניהם רצוי מהר אל הבריכה.

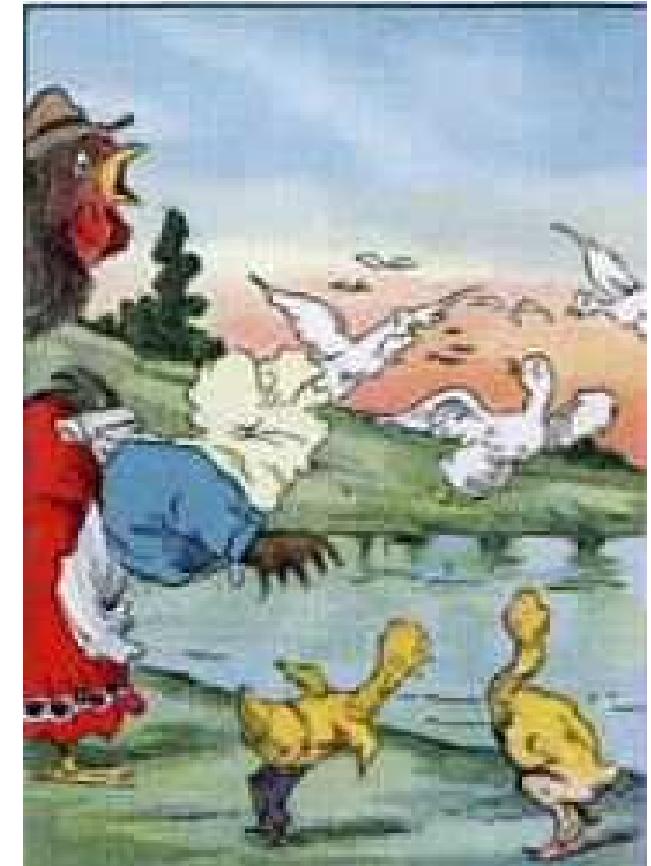
כשاما התרנגולת הגיעו לבריכה היא
הביטה סביב אָר לא יכולת לראות זכר
מהאפרוח הקטן שלו. היא ראתה את
דוקי-דודל מركד מסביב ומזמר.
"הי, דוקי-דודל" קראה "אייפה האפרוח
הקטן החכם שידע הכל?"

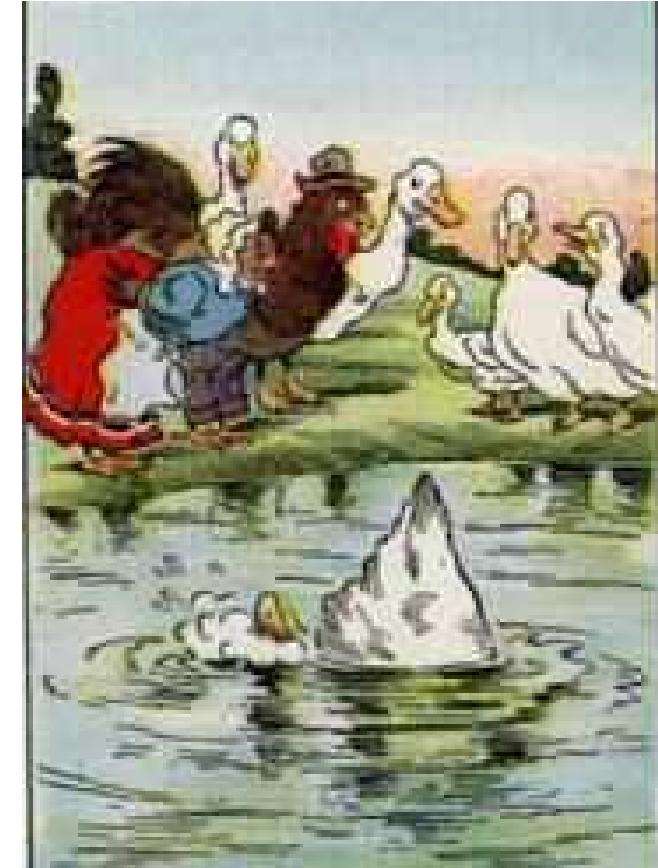
ודוקי-דודל הצבע על פני המים: "הנה
המקור שלו שבולט מהמים. אני מניח
שאם תחפשי יותר עמוק תוכל למצא גם
את היתר".

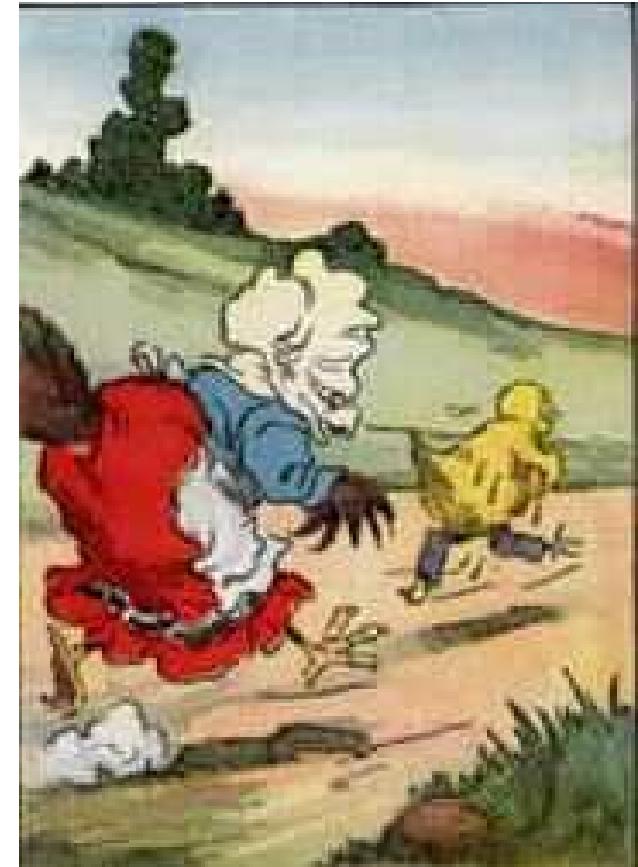
اما תרנגולת הזקנה ואבא התרנגול רצוי
על שפת הבריכה ועשׂו כל כך הרבה רעשׂ
שכל האווזים והברווזים באו לראות מה
קרה.

כשהבינו שהאפרוח הקטן החכם הוא תחת פני המים ולא יכול לצאת, האוז הגדול הלבן בעל המקור הצהוב קרא:
"חכו רגע, תCPF אוציא אותו!"
הוא לקח נשימה ארוכה, נעמד על ראשו במים כך שאפשר היה לראות רק הזרב הלבן ושתי רגליו הצהובות שהקצתיפו את המים.

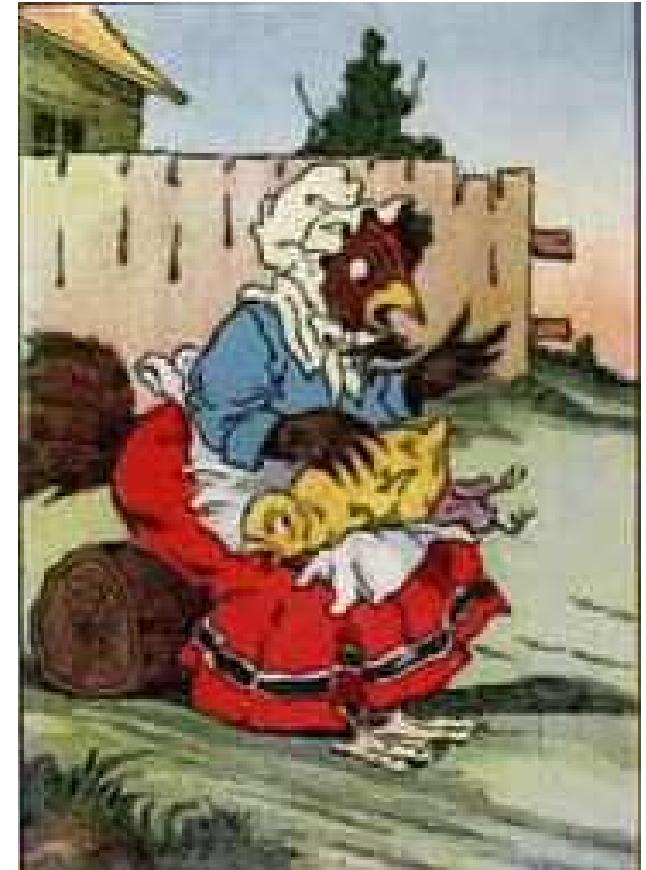
ובסוף יצא עם האפרוח הקטן החכם
במקומו הצהוב והשטווח שלו.
اما התרנגולת גירשה מיד את האפרוח
במהירות הביתה.

אחרי שייבשה את האפרוח הקטן החכם
היא פנתה לאבא התרנגול ואמרה:
"אני חושבת שצרי לחת לו מכות טובות
על היישבן ולהשכיב במיטה. נכון?"
وابא התרנגול אמר כרגע: "אהו,
קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כך."

אזי אמא טרגולת הזקנה, בעלת זנב
מצחיק וכרבולת אדומה שמה את האפרוח
הקטן החכם שידע הכל על ברכיה
והרביצה, והרביצה לו עד שהתחמס כהוגן
ואז השכיבה אותו במיטה בלי ארוחת ערב.

אבל מאז האפרוח הקטן החכם שידע הכל
חשב פעמיים לפני שדיבר, כי למד לzech
וידע שאינך יכול לאומר כמה עמוקים המים
רק מטור הסתכלות עליהם.

